

# Joan Pagès: «El bàsquet no em cridava l'atenció; no pensava pas dedicar-m'hi»

## Exjugador internacional de bàsquet del FC Barcelona, l'Hospitalet, Obradoiro i Magia Huesca

---

Alguna notícia aïllada al diari de Karim Abdul Jabbar o Julius Erving i poca cosa més. Aquesta era la minsa relació que tenia amb el bàsquet Joan Pagès (L'Estartit, 1961) fins als catorze anys. Vivia a casa, estudiava Palafrugell, jugava a voleibol i feia llançament de disc i martell a l'institut. Tot va canviar de cop arran del programa de captació de talents Operación Altura, que impulsava la Federació Espanyola de Bàsquet per trobar joves alts per anar-los polint i que poguessin convertir-se en potencials jugadors professionals. Un càsting tipus Eufòria o Operación Triunfo del bàsquet. 'Tu que ets alt i coordinat de moviments, vés-ho a provar, home', li van dir uns entrenadors de Palafrugell. Amb catorze anys, el seu pare no li va deixar anar, però amb quinze ja va ser a la primera concentració que es va fer a Girona. «Em pensava que no passaria pas la tria veient el nivell dels altres. Jo no havia jugat mai a bàsquet! No pensava pas dedicar-m'hi». A l'hora de la veritat, el seu físic i moviments van cridar l'atenció de diversos tècnics. El primer, el del Sant Josep que ja li va deixar clar que si no l'agafava cap club gran, a Girona hi tenia un lloc segur. Amb una segona estada a Valls n'hi va haver prou perquè Miquel Nolis i Jaume Berenguer, tècnics del planter del Barça, el clissessin. 'Aquest noi té quelcom'. «Perquè era el Barça, perquè si hagués estat algun altre club, hauria dit que no...», assegura més quaranta anys més tard i amb una trajectòria esportiva que el va dur al primer equip del Barça, ser internacional absolut i competir set temporades a l'ACB amb l'Obradoiro i sobretot, l'Osca (12'2 punts i 6'1 rebots de mitjana), on és una autèntica llegenda. «Sí, sóc un dels millors jugadors de la història del club», diu sense manies des de la ciutat aragonesa, on es va quedar a viure un cop retirat per dedicar-se a la publicitat. Sense haver tocat gairebé mai una pilota de bàsquet, Pagès se'n va anar a viure a Barcelona, a ca l'àvia materna. «Em mimava com un tresor». I això que anava ofegat entrenant sis hores al dia a la pista del Picadero amb el juvenil A, el B i el júnior. «Havia de recuperar tots els anys perduts. Tornava a casa a les onze del vespre baldat. Tant és així que no podia ni estudiar i vaig haver de repetir curs els dos primers anys», recorda. Va anar creixent fins arribar al 2'07 metres i les portes del primer equip se li van obrir. «El meu pare feia 1'85 i ma mare, 1'70. Ja eren alts per l'època, però no pas perquè el fill fes 2'07. Però es veu que l'avi i el besavi s'acostaven als dos metres». Antoni Serra va donar-li l'alternativa al Barça el 1979 a la Lliga Catalana enmig d'una plantilla amb Solozábal, Sibilio, Jeff Ruland, Epi o Mike Phillips, entre altres. Una greu lesió de genoll va frenar-li la projecció i el Barça el va cedir a l'Hospitalet, a Segona Divisió, i a l'Obradoiro, de Lliga Nacional (actual ACB) perquè guanyés minuts. A Santiago l'experiència no va ser gaire reeixida i va acabar en descens. «L'entrenador va tenir un infart, va fer-se càrrec de l'equip el preparador físic, al desembre ja no cobràvem i vam baixar». Tot plegat el va dur de tornada a Barcelona amb propostes del Manresa i del Magia Huesca a la taula. «En Serra volia que anés a Osca però jo m'estimava més Manresa amb Moncho Monsalve d'entrenador». Va acabar a Osca, on el primer any (83-84) va ser «controvertit». L'equip va baixar i no va estar a un bon nivell. «Vaig parlar amb els pares i més gent i em van aconsellar que em centrés, que treballés i que si ho feia bé, em voldrien a més llocs. Vaig entrenar més fort i recuperar el nivell». A partir d'aquí, Pagès va fer un salt qualitatiu immens fins a tornar el club a l'ACB i liderar un equip de llegenda al costat de Granger Hall, Brian Jackson, Alocén i Hernández. Pagès que era un 5 clàssic, dur i poderós sota el cèrcol mentre els americans es feien un tip d'anotar. Un jugador estatal i diferencial que permetia el Magia tenir dos estrangers de molts quirats. «L'últim any vam guanyar el Barça, el Madrid, la Penya...» recorda Pagès que té partits contra l'Espanyol (27 punts), Granada (24) i Madrid (14 rebots) com a grans records. L'impacte de Pagès a l'ACB era tal que Antonio Díaz Miguel el va cridar per la selecció en tres amistosos i un partit de classificació per a l'Europeu del 1989. «Li vaig dir al seleccionador que per anar a fer l'indi i jugar dos minuts, em quedava a casa.

Tenia el genolls molt delicats i m'estimava més descansar i preparar la temporada amb el Magia. Durant el temps a Osa, no li van faltar ofertes. Una, del Valvi Girona -«que m'hauria permès tornar a casa tot i cobrar menys»- i també una del Reial Madrid. Per què no hi va anar? «Diuen que el Barça va pagar cèntims al Huesca perquè no em traspasés al Madrid», revela. Una greu lesió de genoll el va deixar fora de combat definitivament el 1990. Ja tenia la vida muntada a Osa i s'hi va quedar a viure. Amb 64 anys, treballa a la seva empresa de publicitat, Arlet. A l'Estartit hi ve cada estiu per vacances. Ho necessita. «Sóc i seré català. Tinc un sentiment de pertinença especial. Aquí diuen que 'no se es de donde se nace si no de donde se pace'. No hi estic d'acord. Sóc i seré de l'Estartit i de Barcelona sempre».

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/esports/2025/12/15/joan-pages-basquet-em-cridava-124779000.html>